

Dosarul nr. 2ra-1085/19

Prima instanță - Judecătoria Căușeni, sediul Ștefan Vodă (jud. : D. Dubcovețchi)
Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru)

Î N C H E I E R E

29 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vremere Nicolae, reprezentat de avocatul Parpalac Aurelia,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Vremere Nicolae împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Ștefan-Vodă Gaz”, intervenient accesoriu Comitetul Sindical al Societății cu Răspundere Limitată Ștefan-Vodă Gaz”, privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la lucru și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Vremere Nicolae și menținută hotărârea din 17 octombrie 2018 a Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă,

c o n s t a t ă :

La 5 august 2018, Vremere Nicolae s-a adresat în instanță cu o cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Ștefan-Vodă Gaz”, intervenient accesoriu Comitetul Sindical al Societății cu Răspundere Limitată Ștefan-Vodă Gaz” privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la lucru și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a reiterat că la 15 noiembrie 2004 a fost angajat la Societatea cu Răspundere Limitată „Ștefan-Vodă Gaz” în calitate de lăcătuș a sectorului nr.4, localitatea Talmaza, unde a lucrat pe parcursul a aproximativ 15 ani.

La 26 aprilie 2018, în legătură cu survenirea unor situații de ordin personal, a anunțat despre această situație maistrul de sector a pârâtului și a solicitat permisiunea de a pleca de la locul de muncă la data de 27 aprilie 2018, de la ora 13.00 până la ora 17.00, solicitare ce a fost admisă de superior.

La 3 mai 2018, i-au fost solicitate explicații asupra faptului plecării de la serviciu pe data de 26 aprilie 2018, iar ulterior i-a fost adus la cunoștință ordinul de concediere nr.32-p din 16 mai 2018.

La 30 iulie 2018, a solicitat angajatorului soluționarea pe cale extrajudiciară a litigiului prin anularea ordinului de concediere nr.32-p din 16 mai 2018, însă solicitarea sa nu a fost soluționată.

Reclamantul solicită anularea ordinului nr.32-p din 16 mai 2018 emis de Societatea cu Răspundere Limitată „Ștefan-Vodă Gaz”, ca fiind ilegal, repunerea sa în funcția anterior deținută și încasarea plăților salariale pentru perioada absenței forțate de la serviciu și compensarea prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei.

Prin hotărârea din 17 octombrie 2018 a Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan-Vodă acțiunea depusă de Vremere Nicolae a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că potrivit procesului-verbal de verificare a prezenței la locul de muncă din 27 aprilie 2018, întocmit la ora 15⁰⁰ de către angajații Societății cu Răspunde Limitate ”Ștefan Vodă-Gaz”, Vremere Nicolae a părăsit locul de muncă la ora 12⁰⁰, iar la locul lui de muncă se afla lăcătușul Lungu Valeri, care în acest timp urma să efectueze inspectarea RPG.

Instanța a reținut că reclamantul de la orele 13⁰⁰ până la orele 17⁰⁰ nu s-a aflat la locul de muncă, fără a avea permisiunea superiorului, iar absența reclamantului de la locul de muncă nu a fost determinată de careva motive întemeiate.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond la 22 octombrie 2018, Vremere Nicolae a declarat apel împotriva hotărârii din 17 octombrie 2018 a Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan-Vodă solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Vremere Nicolae și menținută hotărârea din 17 octombrie 2018 a Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan-Vodă.

La 8 aprilie 2019, Vremere Nicolae, reprezentat de avocatul Parpalac Aurelia a declarat recurs împotriva deciziei din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii 17 octombrie 2018 a Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan-Vodă solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate și emiterea unei hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Drept temei de declarare a recursului recurentul a indicat prevederilor art.432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel.

Recurentul a indicat că situația de fapt nu a fost elucidată și apreciată corect de către instanța de apel, deși a prezentat probe în acest sens. În declarațiile martorilor date în cadrul ședinței de judecată sunt divergențe, însă cu toate acestea instanța de judecată le-a dat o apreciere corectă la emiterea soluției.

Legalitatea și temeinicia ordinului de concediere nu a fost constatată.

Recurentul a invocat că nu a lipsit nemotivat de la serviciu, absența sa a fost coordonată cu colegul său Lungu Valeriu, iar procesul de activitate a fost cursiv și nu a perturbat prin stopări activitatea întreprinderii.

Vremere Nicolae a menționat că ordinul de concediere este ilegal, iar soluția emisă de instanțele ierarhic inferioare este greșită.

Prin referința depusă la 24 mai 2019, Societatea cu Răspundere Limitată „Ștefan-Vodă Gaz” a indicat că recursul declarat de Vremere Nicolae, nu se încadrează în

temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 12 februarie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recurentul a indicat că decizia instanței de apel i-a fost comunicată la 12 martie 2019.

Cererea de recurs a fost declarată la 8 aprilie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Vremere Nicolae, reprezentat de avocatul Parpalac Aurelia, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Vremere Nicolae, reprezentat de avocatul Parpalac Aurelia.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari